KOMISIJAS LĒMUMS

(2014. gada 4. februāris)

par valsts atbalstu Nr. SA.21817 (C 3/07) (ex NN 66/06), ko īstenojusi Spānija

Spānijas elektroenerģijas tarifi – patērētāji

(izziņots ar dokumenta numuru C(2013) 7741)

(Autentisks ir tikai teksts spāņu valodā)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

(2014/456/ES)

EIROPAS KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu un jo īpaši tā 62. panta 1. punkta a) apakšpunktu,

uzaicinājusi ieinteresētās personas iesniegt piezīmes saskaņā ar minētajiem noteikumiem ([1]) un ņemot vērā šīs piezīmes,

tā kā:

1. PROCEDŪRA

(1) Uzņēmums *Céntrica plc* un uzņēmums *Céntrica Energía S.L.U.* (turpmāk kopā "*Céntrica*") 2006. gada 27. aprīļa vēstulē iesniedza Komisijai sūdzību par regulēto elektroenerģijas tarifu sistēmu, kas Spānijā tika īstenota 2005. gadā.

(2) Komisija 2006. gada 27. jūlija vēstulē pieprasīja Spānijas iestādēm sniegt informāciju par iepriekš minēto pasākumu. Komisija šo informāciju saņēma 2006. gada 22. augusta vēstulē.

(3) Lieta 2006. gada 12. oktobrī tika reģistrēta kā nepaziņots atbalsts (lieta NN 66/06).

(4) Komisija 2006. gada 9. novembra vēstulē pieprasīja Spānijas iestādēm sniegt papildu skaidrojumus par pasākumu. Spānijas iestādes atbildi sniedza 2006. gada 12. decembra vēstulē.

(5) Komisija 2007. gada 24. janvāra vēstulē informēja Spānijas iestādes, ka tā attiecībā uz minēto pasākumu ir nolēmusi uzsākt Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru.

(6) Komisijas lēmums tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ([2]). Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savas piezīmes par šo pasākumu.

(7) Spānijas iestādes iesniedza savus apsvērumus 2007. gada 26. februāra vēstulē.

(8) Komisija saņēma piezīmes no šādām ieinteresētajām personām: Galisijas reģionālās valdības (*Xunta de Galicia*; 2007. gada 23. marta vēstule), *Céntrica* (2007. gada 26. marta un 3. jūlija vēstule), *ACIE* – Neatkarīgo enerģijas piegādātāju asociācijas (2007. gada 26. marta vēstule), Astūrijas valdības (2007. gada 27. marta vēstule), *AEGE* – Energoietilpīgo lietotāju asociācijas (2007. gada 2. aprīļa vēstule), *Asturiana de Zinc – AZSA* (2007. gada 3. aprīļa vēstule), *Ferroatlántica* – metāla ražotāja (2007. gada 3. aprīļa vēstule), *Alcoa* (2007. gada 3. aprīļa vēstule), *UNESA* – Spānijas Elektroenerģijas nozares asociācijas (2007. gada 25. aprīļa vēstule), *ENEL Viesgo* (2007. gada 26. aprīļa vēstule), *Iberdrola* (2007. gada 26. aprīļa vēstule), *Union Fenosa Distribución* (2007. gada 27. aprīļa vēstule), *Hidrocantábrico Distribución Electrica* (2007. gada 27. aprīļa vēstule), *Endesa Distribución Electrica* (2007. gada 27. aprīļa vēstule).

([1]) OV C 43, 27.2.2007., 9. lpp.
([2]) Sk. 1. zemsvītras piezīmi.

(9) Komisija 2007. gada 15. maija un 2007. gada 6. jūlija vēstulēs nosūtīja ieinteresēto personu piezīmes Spānijas iestādēm, kurām tika dota iespēja izteikt piezīmes; iestāžu piezīmes tika saņemtas 2007. gada 2. augusta vēstulē.

(10) *Céntrica* iesniedza sīkāku informāciju 2007. gada 1. jūnija un 28. augusta, 2008. gada 4. februāra un 1. marta vēstulēs, *AEGE* – 2011. gada 21. novembra vēstulē un *Ferroatlántica* – 2011. gada 5. decembra vēstulē.

(11) Komisija 2009. gada 30. jūlija, 2010. gada 19. marta, 2011. gada 6. oktobra, 2012. gada 12. aprīļa, 2012. gada 31. augusta, 2013. gada 4. februāra un 2013. gada 17. jūlija vēstulēs pieprasīja Spānijas iestādēm sniegt sīkākus skaidrojumus par pasākumu. Iestādes sniedza atbildi 2009. gada 5. oktobra, 2010. gada 26. aprīļa, 2011. gada 7. decembra, 2012. gada 12. jūnija un 18. oktobra un 2013. gada 11. februāra un 4. oktobra vēstulēs.

(12) Lieta 2013. gada 19. aprīlī tika sadalīta divās daļās, tādējādi nodalot šo lietu, t. i., lietu SA.21817 (C3/07, ex NN 66/06), kura attiecas uz atbalstu elektroenerģijas tiešajiem lietotājiem, un lietu SA.36559 (C3a/07, ex NN 66/06), kura attiecas uz atbalstu elektroenerģijas sadales uzņēmumiem. Šis lēmums attiecas tikai uz iespējamo atbalstu elektroenerģijas tiešajiem lietotājiem, kas iekļauti procedūras darbības jomā, t. i., izņemot mājsaimniecības un mazos uzņēmumus.

2. **PASĀKUMA SĪKS APRAKSTS**

SPĀNIJAS ELEKTROENERĢIJAS SISTĒMA 2005. GADĀ

(13) Tiesiskajā regulējumā, ko izveidoja ar 1997. gada 27. novembra Likumu 54/1997 (*Ley del Sector Eléctrico*, turpmāk "*LSE*"), kurš bija spēkā 2005. gadā, elektropiegāde tiešajiem lietotājiem par regulētajiem tarifiem tika atzīta par regulētu darbību. Likumā šā pienākuma izpilde uzdota sadales uzņēmumiem.

(14) 2005. gadā visi elektroenerģijas tiešie lietotāji Spānijas tirgū varēja izvēlēties, vai vienoties par piegādes līgumiem ar neatkarīgiem piegādātājiem vai saņemt piegādi par valsts noteiktiem regulētiem tarifiem. Regulētajā tirgū katram tiešajam lietotājam pēc attiecīga pieprasījuma bija tiesības saņemt piegādes no sava vietējā sadales uzņēmuma, maksājot apvienoto regulēto tarifu (visu ietverošu cenu) atkarībā no patēriņa profila un patēriņa apjoma. Brīvajā tirgū klienti maksāja tīkla piekļuves maksu, kas arī bija regulēta, un papildus tam klientiem bija jāsedz energopiegādes izmaksas. Kopš reformas pabeigšanas elektroenerģijas nozarē 2009. gadā sadales uzņēmumi vairs neveic elektropiegādi par apvienotiem regulētajiem tarifiem.

(15) Apvienotie regulētie tarifi un regulētās tīkla piekļuves maksas tika noteiktas *ex ante* visam gadam, parasti pirms N – 1 gada beigām, bet gada laikā bija iespējams veikt to korekciju ([3]). Tomēr gada tarifu palielinājumam tika piemērota maksimālā robežvērtība ([4]). Principā tarifi un maksas tika noteiktas, pamatojoties uz prognozēm, lai nodrošinātu, ka regulētie ienākumi, kas rodas to piemērošanas rezultātā, būtu pietiekami elektroenerģijas sistēmas kopējo regulēto izmaksu segšanai. Šīs sistēmas regulētās izmaksas 2005. gadā ietvēra izmaksas saistībā ar energopiegādi par apvienotajiem tarifiem, izmaksas, kas radušās, iepērkot enerģiju no īpašām shēmām (atjaunojamie resursi, koģenerācija u. c.), transporta un sadales izmaksas, pieprasījuma vadības pasākumus, papildu elektroenerģijas ražošanas izmaksas Spānijai piederošajās salās, ogļu atbalstu, iepriekšējo gadu deficītu u. c. Spēkā nebija nekādi noteikumi, kas paredzētu noteiktas ienākumu kategorijas vai tās daļas iezīmēšanu noteiktas izmaksu kategorijas vai tās daļas segšanai. Tā rezultātā ne visi ienākumi no tīkla piekļuves maksām, ne to daļa nebija iezīmēta, lai finansētu, piemēram, subsīdijas elektroenerģijai, kas iegūta no atjaunojamiem resursiem, vai elektroenerģijai, kas ražota Spānijai piederošajās salās.

(16) 2005. gadā tiešajiem lietotājiem bija noteikti vismaz 25 regulētie tarifi atkarībā no patēriņa līmeņa, patēriņa profila, paredzētā patērētāja un tīkla pieslēguma sprieguma. Vienlaikus brīvajā tirgū tiešajiem lietotājiem tika piemērotas deviņas citas regulētas tīkla piekļuves maksas, kuru pamatā arī bija pieslēguma spriegums un citi raksturlielumi.

(17) 2004. gada 30. decembrī Spānijas iestādes noteica 2005. gadā piemērojamos elektroenerģijas tarifus ([5]), kuri atbilda šādām lietotāju kategorijām:

([3]) *LSE* 12. panta 2. punktā paredzēts, ka elektroenerģijas tarifi principā bija jānosaka vienu reizi gadā, bet ka gada laikā tos varēja koriģēt.
([4]) Saskaņā ar Karaļa dekrēta 1432/2002 8. pantu vidējais tarifs nedrīkstēja palielināties par vairāk nekā 1,40 % (salīdzinājumā ar iepriekšējo gadu), bet individuālo tarifu pieaugums procentu izteiksmē varēja būt vienāds ar vidējo tarifu palielinājumu: +0,60 % (pavisam kopā 2 %).
([5]) 2004. gada 30. decembra Karaļa dekrēts 2392/2004, ar ko nosaka elektroenerģijas tarifu 2005. gadam. *Official State Gazette* Nr. 315, 42766. lpp.

APVIENOTIE TARIFI

Zemspriegums

1.0. Jauda līdz 770 kW

2.0. Vispārējie, jauda zemāka nekā 15 kW

3.0. Vispārējie

4.0. Vispārējie, ilgtermiņa izmantošana

B.0. Ielu apgaismojums

R.0. Lauksaimnieciskā apūdeņošana

Augstspriegums

Vispārējie tarifi

Īslaicīga izmantošana

1.1. Vispārējie, nepārsniedz 36 kV

1.2. Vispārējie, 36–72,5 kV

1.3. Vispārējie, 72,5–145 kV

1.4. Vispārējie, pārsniedz 145 kV

Vidēja termiņa izmantošana

2.1. Nepārsniedz 36 kV

2.2. 36–72,5 kV

2.3. 72,5–145 kV

2.4. Pārsniedz 145 kV

Ilgtermiņa izmantošana

3.1. Nepārsniedz 36 kV

3.2. 36–72,5 kV

3.3. 72,5–145 kV

3.4. Pārsniedz 145 kV

Pilsētas transporta tarifi (Tarifas de tracción)

T.1. Nepārsniedz 36 kV

T.2. 36–72,5 kV

T.3. 72,5–145 kV

Lauksaimnieciskā apūdeņošana

R.1. Nepārsniedz 36 kV

R.2. 36–72,5 kV

R.3. 72,5–145 kV

G. *Tarifi lielajiem patērētājiem (G4)*

Tarifi pārdošanai sadales uzņēmumiem

D.1. Nepārsniedz 36 kV

D.2. 36–72,5 kV

D.3. 72,5–145 kV

D.4. Pārsniedz 145 kV

PIEKĻUVES TARIFI

Zemspriegums

2,0 A Parastais zemsprieguma piekļuves tarifs

2,0 NA Vienkāršais zemsprieguma piekļuves tarifs, nodalot dienas un nakts tarifu

3,0 A Vispārējais zemsprieguma piekļuves tarifs

Augstspriegums

3.1.A Piekļuves tarifs spriegumam, kas nepārsniedz 36 kV (jauda nepārsniedz 450 kW)

6.1. Piekļuves tarifs spriegumam, kas nepārsniedz 36 kV (jauda pārsniedz 450 kW)

6.2. Piekļuves tarifs spriegumam, kas pārsniedz 36 kV, bet nepārsniedz 72,5 kV (jauda pārsniedz 450 kW)

6.3. Piekļuves tarifs spriegumam, kas pārsniedz 72 kV, bet nepārsniedz 145 kV (jauda pārsniedz 450 kW)

6.4. Piekļuves tarifs spriegumam, kas pārsniedz 145 kV (jauda pārsniedz 450 kW)

6.5. Piekļuves tarifs starptautiskajai apmaiņai

(18) Apvienotos regulētos tarifus var sadalīt komponentē, kas paredzēta transporta, sadales un vispārīgo sistēmas izmaksu segšanai (tīkla piekļuves maksa), un komponentē, kas parāda elektroenerģijas iegādes izmaksas vairumtirdzniecības tirgū (enerģijas komponente). Apvienotajiem tarifiem papildus tika piemērota atlaižu sistēma attiecībā uz pieprasījuma vadības pakalpojumiem (piemēram, pieņemtie pārtraukumi elektroapgādē pēc brīdinājuma vai patēriņš, kas koncentrēts mazākas noslodzes periodos). Sākot ar 2005. gadu, Spānijā tika ieviestas regulēto tarifu sistēmas pārmaiņas. Pēdējās no tām tika ieviestas 2013. gadā, kad Spānijā tika pieņemts jauns tiesiskais regulējums attiecībā uz elektroenerģijas nozari (Likums 24/13), kurš citu pasākumu starpā ietvēra mazumtirdzniecības tirgus cenu regulēšanas reformu. Spānija paziņoja, ka šis jaunais likums un tā īstenošanas noteikumi tiks izstrādāti 2014. gadā. Turpmāk sniegti daži no pamata apvienotajiem tarifiem iepriekšminētajām kategorijām zemākajā tarifu līmenī (t. i., nepārsniedz 145 kV), kas ir piemērojami, sākot ar 2005. gada 1. janvāra.

1. tabula

Pamata summas apvienotie regulētie tarifi, 2005. gads

	A/Jaudas komponente	B/Elektroenerģijas komponente	Apvienotais tarifs (A+B)			
	EUR/kW mēnesī	EUR/kWh	EUR/MWh			
Zemspriegums						
1.0. Jauda < 770 W	0,277110	0,062287	62,67			
3.0. Vispārējais	1,430269	0,083728	85,71			
4.0. Vispārējais, ilgtermiņa izmantošana	2,284634	0,076513	79,69			
Augstspriegums						
1.4. Īstermiņa izmantošana, vispārējais > 145 kV	1,759358	0,058412	60,86			
2.4. Vidēja termiņa izmantošana, vispārējais > 145 kV	3,632629	0,053224	58,27			

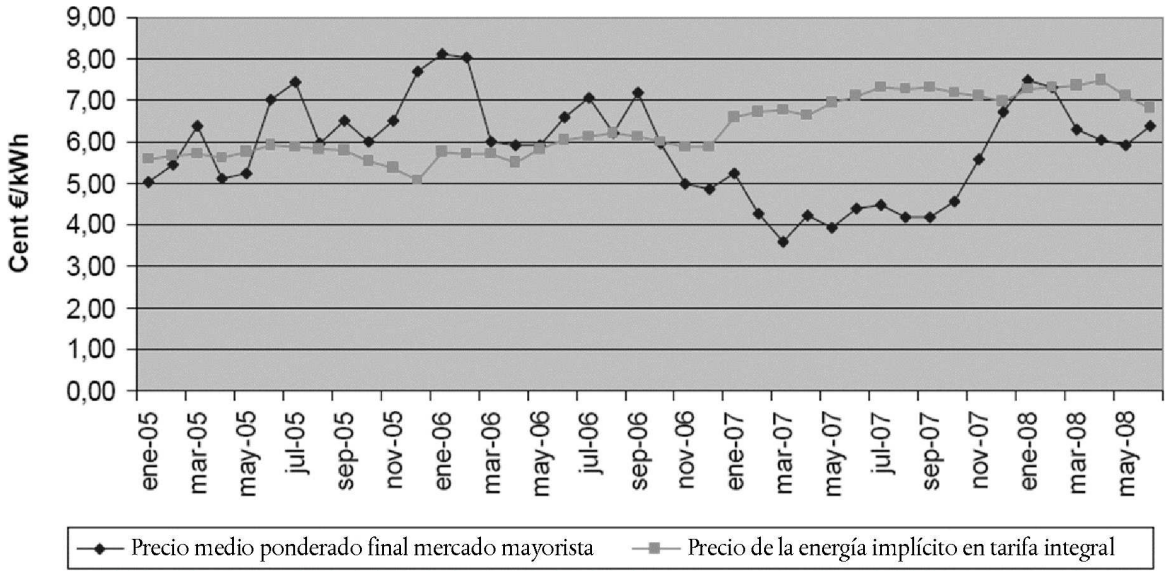
	A/Jaudas komponente	B/Elektroenerģijas komponente	Apvienotais tarifs (A+B)			
	EUR/kW mēnesī	EUR/kWh	EUR/MWh			
3.4. Ilgtermiņa izmantošana, vispārējais > 145 kV	9,511921	0,042908	56,12			
G. Lielie patērētāji G4	10,208070	0,011265	25,44			

Avots: Karaļa dekrēta 2392/2004 I pielikums, Komisijas aprēķini.

(19) Spānijas Nacionālā enerģijas komisija (*Comisión Nacional de Energía*; turpmāk "*CNE*"), kas ir Spānijas regulators, ir paziņojusi, ka kopumā apvienotie tarifi 2005. gadā neatspoguļoja visas piegādes izmaksas, jo īpaši izmaksas saistībā ar enerģijas iegādi vairumtirdzniecības tirgū. Jo īpaši, kā parādīts turpmākajā attēlā, tikai piecos mēnešos – vispirms no 2005. gada janvāra līdz februārim un tad no 2005. gada aprīļa līdz jūnijam – cenas iekļāvās vidējos apvienotajos regulētajos tarifos, kas bija zemāki nekā vidējās cenas vairumtirdzniecības elektroenerģijas tirgū. Savukārt laikā no 2006. gada oktobra līdz 2007. gada decembrim notika pretējais – šajā 14 mēnešu periodā vidējās vairumtirdzniecības cenas strauji kritās, sasniedzot zemāku līmeni nekā enerģijas cenas, kas ietvertas vidējos apvienotajos regulētajos tarifos, būtiski pārsniedzot starpību, kas bija vērojama 2005. gada septiņos mēnešos, kad vairumtirdzniecības cenas bija augstākas nekā apvienotajos tarifos ietvertās cenas.

1. attēls

Vidējā svērtā vairumtirdzniecības cena un apvienotajā tarifā ietvertā enerģijas cena

Avots: CNE, Ziņojums par konkurences attīstību gāzes un elektroenerģijas tirgū. 2005./2007. gada periods, 84. lpp.

2005. GADA TARIFU DEFICĪTS

(20) Elektroenerģijas sistēmā, pamatojoties uz faktiskajiem regulētajiem ienākumiem un izmaksām, norēķinu veica vienreiz gadā. 2005. gadā noteiktais regulēto tarifu un tīkla piekļuves maksu līmenis neradīja pietiekamus ienākumus, lai ļautu sistēmai atgūt visas regulētās izmaksas, kas bija dokumentētas *ex post* visam gadam. Gala norēķinu process par 2005. gadu, ko gada beigās veica *CNE*, radīja deficītu 3 811 miljonu EUR apmērā. Tā nebija pirmā reize, kad norēķinu procesa rezultātā radās deficīts, lai gan 2005. gadā deficīts sasniedza nebijušu apmēru. 2000., 2001. un 2002. gadā tika fiksēts mazāks deficīts.

(21) Jo īpaši valdība nepietiekami novērtēja faktiskās elektroenerģijas iegādes cenas. Tiešo lietotāju elektroenerģijas patēriņš gan regulētajā, gan brīvajā tirgū 2005. gadā kopumā attīstījās, kā prognozēts 2004. gada decembrī, tomēr, ņemot vērā virkni neparedzētu cenu kāpumu gada laikā, vairumtirdzniecības cena 2005. gadā bija 62,4 EUR/MWh salīdzinājumā ar 35,61 EUR/MWh 2004. gadā, kā rezultātā vidējā vairumtirdzniecības cena 2005. gadā bija 59,47 EUR/MWh. Šā palielinājuma iemesli ir neparasti sauss gads, kas samazināja hidroelektroenerģijas ražošanu par 55 %, naftas cenu pieaugums, ietekme, ko radīja CO_2 emisijas kvotu, kuras saņemtas bez maksas saskaņā ar emisijas kvotu tirdzniecības sistēmu, tirgus cena un enerģijas pieprasījuma kāpums, kas pārsniedz IKP pieaugumu.

(22) Vēl viens nozīmīgs faktors, kas veicināja sistēmas vispārējo izmaksu pieaugumu, bija augstais atbalsta līmenis atjaunojamās enerģijas ražošanai. Konkrēti, atjaunojamās enerģijas ražotāji varēja izvēlēties tiešu dalību elektroenerģijas vairumtirdzniecības tirgū vai tirdzniecības sistēmā. 2005. gadā šī izvēle bija īpaši pievilcīga, un tā rezultātā tirdzniecības sistēmā piedalījās vairāk atjaunojamās enerģijas ražotāju nekā bija gaidāms, tādējādi radot sistēmā augstākas izmaksas. Turklāt tiešais atbalsts elektroenerģijas enerģijas izmaksām saskaņā ar īpašo shēmu (atjaunojamie energoresursi, koģenerācija), kuras pārskatos tika iekļautas kā regulētas izmaksas, sasniedza 2 701 miljonu EUR 2005. gadā. Piemēram, sistēmas transporta un sadales izmaksas 2005. gadā sasniedza 4 410 miljonus EUR.

Deficīta priekšfinansēšanai apstiprinātais mehānisms

(23) Deficīta veidošanās tika pamanīta. Jau 2005. gada martā, kad kļuva skaidrs, ka veidojas tarifu deficīts, Spānijas iestādes Karaļa dekrētlikuma 5/2005 24. pantā ([6]) noteica, ka līdzekļus, kas nepieciešami, lai finansētu starpību starp elektroenerģijas sistēmas izmaksām un ienākumiem, nodrošinās pieci lielākie Spānijas "pilnvarotie elektroenerģijas uzņēmumi", kas ir tie uzņēmumi, kuriem bija tiesības saņemt kompensāciju par balasta izmaksām ([7]), pamatojoties uz šādiem procentiem:

— *Iberdrola, S.A.* – 35,01 %,

— *Unión Eléctrica Fenosa, S.A.* – 12,84 %,

— *Hidroeléctrica del Cantábrico, S.A.* – 6,08 %,

— *Endesa, S.A.* – 44,16 %,

— *Elcogas, S.A.* – 1,91 %.

(24) Dekrētlikumā 5/2005 bija paredzēts, ka nākotnes deficītu attiecina uz iepriekšminētajiem pieciem uzņēmumiem kā negatīvu atlikumu esošajā noguldījumu kontā, ko izmanto *CNE*, lai maksātu balasta izmaksas šiem uzņēmumiem. Praksē tas nozīmēja, ka uzņēmumiem bija noteikta prasība līdzekļus maksāt avansā. Negatīvs balasta izmaksu konta atlikums varēja radīt tādas tiesības veikt iekasēšanu, kuras nozīmē uzņēmumu tiesības nākotnē iekasēt ienākumus no elektroenerģijas patērētājiem. Uzņēmumi varēja veikt šo tiesību vērtspapīrošanu un pārdošanu tirgū. Šiem uzņēmumiem piešķirtās iekasēšanas tiesības nodrošināja minimālo procentu likmi (trīs mēnešu *Euribor*, aprēķinot to kā iepriekšējā gada novembra likmju vidējo rādītāju bez maržas).

Mehānisms, kas apstiprināts deficīta atgūšanai no tiešajiem lietotājiem

(25) Spānijas iestādes 2006. gada jūnijā pieņēma lēmumu par pasākumiem 2005. gada deficīta atgūšanai no elektroenerģijas patērētājiem, izmantojot regulētos tarifus. Ar Karaļa dekrētu 809/2006 ([8]) Spānijas iestādes noteica, ka 2005. gada deficītu (vai precīzāk –uzņēmumiem piešķirtās iekasēšanas tiesības) atmaksās lietotāji četrpadsmit ar pusi gadu laikā, izmantojot īpašu piemaksu, ko piemēros gan apvienotajiem, gan piekļuves tarifiem. Piemaksa, ko aprēķina kā gada summu, kas nepieciešama, lai 14,5 gadu laikā lineāri segtu 2005. gada deficīta neto pašreizējo vērtību, tika noteikta 1,378 % apmērā no apvienotā tarifa un 3,975 % apmērā no piekļuves tarifa 2006. gadam. Piemērojamā procentu likme bija 3 mēnešu *Euribor*.

([6]) Karaļa 2005. gada 11. marta dekrētlikums 5/2005 par steidzamām reformām, lai veicinātu produktivitāti un uzlabotu publisko iepirkumu. *Official State Gazette* 62, 14.3.2005., 8832. lpp.

([7]) Balasta izmaksas ir zaudējumi, ko vēsturiskie elektroenerģijas nodrošinātāji uztur neatgūstamo pirms liberalizācijas veikto ieguldījumu dēļ. Komisija 2001. gada 6. augusta vēstulē SG (2001) D/290869 atļāva piešķirt kompensācijas atbalstu šādu zaudējumu segšanai, pamatojoties uz kritērijiem, kas paredzēti Balasta izmaksu metodikā (Komisijas paziņojumā attiecībā uz metodiku ar balasta izmaksām saistīta valsts atbalsta analizēšanai). Komisija 2001. gada 25. jūlija Lēmumā SG (2001) D/290553 lietā NN 49/99 atļāva Spānijai sniegt kompensāciju par balasta izmaksām līdz 2008. gadam tiem uzņēmumiem, kuriem tika lūgts priekšfinansēt 2005. gada deficītu.

([8]) Karaļa 2006. gada 30. jūnija dekrēta 809/2006 pirmie papildu noteikumi, ar kuriem pārskata elektroenerģijas tarifu no 2006. gada 1. jūlija. *Official State Gazette* 156, 1.7.2006.

(26) Šo piemaksu uzskatīja par "īpašiem mērķiem paredzētu ieguldījumu" (*cuota con destino específico*). Spānijas iestādes noteica, ka ienākumus no ieguldījuma 2005. gada deficīta finansēšanai uzkrāj noguldījumu kontā, ko pārvalda *CNE*. *CNE* pēc tam pārved līdzekļus tiem, kam pieder iekasēšanas tiesības, t. i., deficīta finansējuma avotiem vai vienībām, kas no tiem pēc tam iegādājās iekasēšanas tiesības, ņemot vērā katra finansēto deficīta daļu.

Tarifu deficīta ietekme uz Spānijas tirgu

(27) 2005. gadā 37,49 % no elektroenerģijas pieprasījuma Spānijā tika iepirkts brīvajā tirgū. Šis apjoms atbilst relatīvi mazam skaitam patērētāju; tikai 8,5 % patērētāju elektroenerģiju iegādājās brīvajā tirgū, bet 91,5 % saglabāja regulētos tarifus (samazinājums salīdzinājumā ar 97 % 2004. gadā). Augstsprieguma elektroenerģijas patērētāji (galvenokārt rūpnieciskie patērētāji) bija galvenā klientu kategorija brīvajā tirgū; 38,9 % no tiem bija izmantojuši savu iespēju, un viņu iegādes veidoja 29 % no kopējā elektroenerģijas patēriņa Spānijas kontinentālajā daļā 2005. gadā. Lielākā daļa mājsaimniecību un mazo zemsprieguma elektroenerģijas patērētāju, kuri varēja izvēlēties brīvo tirgu no 2003. gada ([9]), joprojām izvēlējās regulētos tarifus; tomēr 2005. gadā liela to daļa izvēlējās arī brīvo tirgu. 2005. gada 31. decembrī vairāk nekā 2 miljoni patērētāju bija brīvajā tirgū (salīdzinājumā ar 1,3 miljoniem 2004. gadā).

(28) Tomēr cenu priekšrocība, ko 2005. gadā vidēji sniedza regulētie tarifi, būtu jāvērtē vienlaikus ar patērētāju atgriešanos regulētajā tirgū, kaut gan ar noteiktu laika novirzi. Kā parādīts turpmāk 2. tabulā, to patērētāju skaits, kas saņēma piegādes brīvajā tirgū, palielinājās visa 2005. gada garumā, bet kritās 2006. gadā, samazinot īpatsvaru (8,15 %) līdz līmenim, kas bija sasniegts 2005. gada pirmajā pusē. Brīvajā tirgū tiešajiem lietotājiem piegādātās enerģijas apjoma kritums, kurš bija vērojams 2004. gada decembrī, turpinājās arī 2005. gada pirmajā ceturksnī. Lai gan kritums būtiski mazinājās no 2005. gada jūnija līdz septembrim, tas turpinājās 2005. gada decembrī un visu 2006. gadu.

2. tabula

Piegādes vietu un enerģijas daļa brīvajā tirgū (procentos no kopējā tirgus) 2004.–2006. gadā

Elektroenerģija	2004. gads				2005. gads				2006. gads			
	Marts	Jūn.	Sept.	Dec.	Marts	Jūn.	Sept.	Dec.	Marts	Jūn.	Sept.	Dec.
Daļa (%) no piegādes vietām	1,53	2,82	4,21	5,73	7,42	9,42	10,37	10,66	10,20	9,28	8,86	8,15
Daļa (%) no enerģijas	29,30	33,60	36,19	33,57	33,15	35,34	41,39	37,41	29,38	27,10	25,74	24,87

Avots: CNE ziņojums *Nota Informativa sobre los suministros de electricidad y gas natural en los mercados liberalizados, actualización 31 de diciembre de 2006*.

(29) Lai gan to zaudējumu ietekme, kuri radās piegādātājiem, bija jūtama, sākot no 2005. gada vidus, kad vairumtirdzniecības cenas sāka būtiski pieaugt, piegādes līgumus tūlīt nevarēja pārtraukt. Tā rezultātā piegādātāji brīvajā tirgū, it īpaši tie, kuriem nebija ražošanas jaudas un kuriem elektroenerģija bija jāpērk vairumtirdzniecības tirgū, bija spiesti izteikt piedāvājumu saskaņā ar brīvā tirgus nosacījumiem, kas bija saskanīgi ar regulēto tarifu, neraugoties uz iespēju ciest zaudējumus, vai piemērot augstākas cenas, atspoguļojot faktiskās iepirkuma cenas, tādējādi zaudējot tirgus daļu.

([9]) Spānija liberalizēja mazumtirdzniecības elektroenerģijas tirgu agrāk nekā bija paredzēts 1996. gada un 2003. gada elektroenerģijas direktīvās, kurās bija noteikts liberalizācijas laika grafiks no 1999. līdz 2004. gadam darījumdarbības tiešajiem lietotājiem (sākot ar lielākajiem) un tas, ka mājsaimniecību segmenta liberalizācija ir obligāta no 2007. gada 1. jūlija.

3. LĒMUMS UZSĀKT LESD 108. PANTA 2. PUNKTĀ PAREDZĒTO PROCEDŪRU

(30) Komisijas lēmumā uzsākt oficiālu izmeklēšanu salīdzināti regulētie tarifi, ko maksā dažādas tiešo lietotāju kategorijas, ar aplēstajām cenām, kuras tām būtu bijis jāmaksā brīvajā tirgū, ja nebūtu šo tarifu. Tirgus cenas aplēses tika aprēķinātas, pamatojoties uz elektroenerģijas cenu vairumtirdzniecības tirgū, tīkla piekļuves maksām un vidējo tirdzniecības uzcenojumu, kas bija aplēsts 10 EUR/MWh apmērā un ko iesniedza *Céntrica*.

3. tabula

Cenu salīdzinājums patērētāju kategoriju dalījumā

Patērētāju kategorija	Regulētais tarifs (EUR/MWh)	Aplēstā tirgus cena (tikai vairumtirdzniecības cena, plus piekļuves tarifs) (EUR/MWh)	Aplēstā tirgus cena (+ EUR 10 tirdzniecības uzcenojums)
1. Lieli rūpnieciskie patērētāji, kam ir pieslēgums augstsprieguma tīklam (G4 tarifs)	23,9	61,17	71,17
2. Lieli rūpnieciskie patērētāji, kam ir pārtraucama piegāde	27,0	73,87–76,47	83,87–86,47
3. Patērētāji, kam ir pieslēgums augstsprieguma tīklam	76,2	81,57	91,57
4. Mājsaimniecības	101,2	107,75	117,75
5. Mazi rūpnieciskie patērētāji vai pakalpojumu uzņēmumi, kam ir pieslēgums zemsprieguma tīklam	103,9	101,07	111,07

Avots: Céntrica informācija.

(31) Šajā tabulā redzama būtiska priekšrocība divām pirmajām kategorijām (lieli rūpnieciskie lietotāji). Attiecībā uz pārējām tiešo lietotāju kategorijām veiktais salīdzinājums sniedz mazāk pārliecinošus pierādījumus, bet tomēr ir redzama neliela priekšrocība.

(32) Lēmumā konstatēts, ka šī priekšrocība tika nodrošināta selektīvi, jo ar mākslīgi zemām regulētajām cenām priekšrocības tika radītas uzņēmumiem, kas kā enerģijas avotu izmantoja elektroenerģiju, nevis, piemēram, gāzi. Turklāt tika konstatēts, ka pastāv *de facto* un *de jure* selektivitāte, jo priekšrocības bija neproporcionāli lielākas lieliem rūpnieciskajiem tiešajiem lietotājiem, kas konkrētos gadījumos guva labumu no visu ietverošām cenām, kuras veidoja mazāk nekā pusi no aplēsto brīvā tirgus cenu enerģijas komponentes.

(33) Lēmumā par procedūras uzsākšanu norādīts, ka, veicinot tiešo lietotāju atgriešanos regulētajā tirgū, sistēma varētu būt sniegusi labumu sadales uzņēmumiem, kuri saņēma garantētu peļņas maržu no savas regulētās darbības.

(34) Lēmumā arī pausts uzskats, ka sistēma ietvēra valsts līdzekļu pārvedumu, jo cenas piemaksa, kas tika izmantota deficīta atmaksai, ir parafiskālā nodeva, no kuras gūtie ienākumi tiek virzīti caur Spānijas regulatoru *CNE* (publiska iestāde), pirms tos saņem galīgie saņēmēji. Lēmumā ietverts secinājums, ka, ņemot vērā Tiesas judikatūru saistībā ar šo lietu, šie līdzekļi būtu jāuzskata par valsts līdzekļiem.

(35) Ņemot vērā, ka tiešie lietotāji darbojas tirgos, kuri kopumā ir atvērti konkurencei un tirdzniecībai ES, lēmumā par procedūras uzsākšanu Komisija secināja, ka visi 107. panta 1. punktā noteiktie kritēriji ir izpildīti un ka pasākums veido valsts atbalstu tiešajiem lietotājiem.

(36) Pēc konstatējuma, ka neviens no LESD 107. pantā paredzētajiem izņēmumiem, šķiet, nav piemērojams, lēmumā par procedūras uzsākšanu tika novērtēts, vai elektroenerģijas nodrošināšana par regulētajiem tarifiem varētu tikt uzskatīta par vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumu (turpmāk "*SGEI*") un tāpēc gūt labumu no LESD 106. panta 2. punktā paredzētā izņēmuma. Lēmumā konstatēts, ka elektroenerģijas nozarē dalībvalstu rīcības brīvību sabiedrisko pakalpojumu saistību noteikšanā ierobežo Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 26. jūnija Direktīvā 2003/54/EK par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 96/92/EK atcelšanu ([10]) (turpmāk "Elektroenerģijas direktīva") paredzētie noteikumi. Šajā direktīvā paredzēts dalībvalstu pienākums noteikt universāla pakalpojuma saistības (tostarp galvenokārt tiesības saņemt piegādi par saprātīgām cenām) tikai attiecībā uz mājsaimniecību patērētājiem un mazajiem uzņēmumiem ([11]). Lēmumā secināts, ka, ņemot vērā Elektroenerģijas direktīvu, elektroenerģijas nodrošināšana vidējiem vai lieliem uzņēmumiem par regulētajiem tarifiem nevarētu tikt uzskatīta par *SGEI* šā jēdziena šaurā izpratnē.

(37) Komisija tādējādi izteica nopietnas šaubas par to, vai tā atbalsta elementus, kurš tika sniegts regulēto tarifu veidā uzņēmumiem, kas nav mazie uzņēmumi, var uzskatīt par saderīgiem ar iekšējo tirgu.

(38) Lēmumā par procedūras uzsākšanu arī konstatēts, ka bija iespējams, ka elektroenerģijas sadales uzņēmumi saņēma valsts atbalstu. Uz šo lietas daļu attiecas atsevišķs lēmums (lieta C 3a/07).

4. **IEINTERESĒTO PERSONU PIEZĪMES**

(39) Reaģējot uz Komisijas uzaicinājumu iesniegt piezīmes par lēmumu uzsākt padziļinātu izmeklēšanu, lielie rūpnieciskie patērētāji, sadales uzņēmumi, neatkarīgie piegādātāji un Spānijas autonomo kopienu valdības iesniedza daudz piezīmju. Šajā dokumentā apkopoti tikai tie apsvērumi, kuri attiecas uz iespējamo valsts atbalstu elektroenerģijas tiešajiem lietotājiem.

NEATKARĪGO PIEGĀDĀTĀJU PIEZĪMES

(40) Piezīmes tika saņemtas no *Céntrica* un *ACIE*, Neatkarīgo enerģijas piegādātāju asociācijas. Argumenti un secinājumi kopumā ir līdzīgi.

***C é ntrica* un *ACIE* piezīmes**

(41) *Céntrica* iesniegto piezīmju galvenā tēma ir iespējamās elektroenerģijas sadales uzņēmumiem radītās priekšrocības. Tomēr uzņēmuma sniegtie skaitļi un argumenti arī liecina par valsts atbalstu elektroenerģijas tiešajiem lietotājiem.

(42) Saskaņā ar *Céntrica* piezīmēm brīvā un regulētā tirgus līdzāspastāvēšana, jo īpaši iespēja tiešajiem lietotājiem brīvi pāriet no viena tirgus uz otru, nozīmēja, ka regulētie tarifi darbojās kā cenas atsauce vai *de facto* kā brīvā tirgus cenu augšējā robeža. Piegādātāji nevarēja piemērot cenas, kas bija augstākas nekā regulētais tarifs, jo pretējā gadījumā tie nevarētu piesaistīt jaunus klientus un pazaudētu esošos.

(43) Parasti brīvajā tirgū cenu, ko maksā elektroenerģijas tiešie lietotāji, veido divas komponentes: tīkla piekļuves maksa un piegādes komponente, kuru veido tirgus mehānismi un kura nonāk pie mazumtirdzniecības piegādātāja. Piegādē mazumtirdzniecībā rentabilitāte ir atkarīga no tā, vai piegādes komponente, ko maksā klienti, sedz piegādātāja izmaksas (t. i., enerģijas iepirkuma izmaksas vairumtirdzniecības tirgū vai pašu ražošanas izmaksas gadījumā, ja uzņēmums ir vertikāli integrēts), un no tirdzniecības uzcenojuma, kas ietver citas piegādes izmaksas (tirdzniecības izmaksas, IT sistēmas, rēķinu sagatavošanu u. c.) un atlīdzību par ieguldīto kapitālu. Tāpēc brīvā tirgus piegādātājs varēja darboties rentabli konkrētajā tirgus segmentā tikai tad, ja bija pozitīvs tirdzniecības uzcenojums jeb starpība starp vispārējām izmaksām, kas piegādātājam rodas, apkalpojot klientus, un regulēto tarifu.

([10]) OV L 176, 15.7.2003., 37. lpp.

([11]) Elektroenerģijas direktīvas 3. panta 3. punktā paredzēts, ka: "Dalībvalstīm jānodrošina tas, ka visi mājsaimniecību patērētāji un, ja dalībvalstis uzskata par vajadzīgu, mazie uzņēmumi, (t. i., uzņēmumi, kuros strādā mazāk par 50 darbiniekiem un kuru gada apgrozījums vai bilance nepārsniedz 10 miljonus euro), var saņemt universālo pakalpojumu, kas ietver tiesības saņemt konkrētas kvalitātes elektroenerģijas piegādi savā teritorijā par saprātīgām, viegli un skaidri salīdzināmām un pārredzamām cenām. Lai nodrošinātu universālā pakalpojuma sniegšanu, dalībvalstis var norādīt galējo piegādātāju."

(44) Izmantojot aprēķinus, kas parādīja, ka 2005. gadā nevienai klientu kategorijai ([12]) nebija tirdzniecības uzcenojuma (vai, ka jebkurš uzcenojums, kas pastāvēja gada sākumā, gada laikā izzuda), *Céntrica* pamatoja, ka attiecībā uz piegādātājiem brīvajā tirgū pastāv neizdevīgi konkurences apstākļi. Tas nozīmēja, ka regulētie tarifi bija noteikti pārāk zemi neatkarīgajiem piegādātājiem, lai tie varētu rentabli konkurēt. Saskaņā ar *Céntrica* piezīmēm konkurence nebija iespējama attiecībā uz konkrētām tiešo lietotāju kategorijām (galvenokārt energoietilpīgiem lietotājiem, kam piemērots G4 tarifs, un citiem lieliem rūpnieciskiem lietotājiem) pat pirms tarifu deficīta rašanās, jo apvienotie tarifi nekad neradīja maržu, lai varētu konkurēt. Nelabvēlīgie konkurences apstākļi, par kuriem ziņoja *Céntrica*, visvairāk skāra lietotāju kategoriju, kurā ietilpst pakalpojumu uzņēmumi un mazās nozares, kam ir pieslēgums zemsprieguma tīklam, un mājsaimniecību segmentu.

(45) *Céntrica* sniegtie skaitļi – galvenokārt salīdzinājums starp regulētajiem tarifiem un aplēstajām tirgus cenām – ir izmantoti Komisijas lēmumā par procedūras uzsākšanu (sk. 30. apsvērumu un 3. tabulu).

(46) Saskaņā ar *Céntrica* viedokli sistēma neatbilda Elektroenerģijas direktīvai ne tikai deficīta pasākumu diskriminējošās būtības dēļ (tika kompensēti sadales uzņēmumu zaudējumi, bet piegādātāju – ne), bet arī tāpēc, ka netika nodrošinātas patērētāju tiesības uz pārredzamām cenām un tarifiem ([13]). Tā kā daļa elektroenerģijas cenas, kas bija jāmaksā 2005. gadā, tika atlikta uz nākamajiem gadiem, galīgās cenas, kas tika piemērotas, nebija pārredzamas patērētājiem.

(47) Turklāt *Céntrica* apgalvoja, ka deficīta atmaksas mehānisms nebija līdzsvarots divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, deficīts bija jāatmaksā galvenokārt tiešajiem lietotājiem, kuri izmantoja zemspriegumu, kaut arī lietotāji, kuri visvairāk ietekmēja deficīta veidošanos, bija tiešie lietotāji, kuri izmantoja augstspriegumu. Otrkārt, tiešajiem lietotājiem brīvajā tirgū bija jāmaksā par deficītu, ko tie nebija veidojuši.

(48) *Céntrica* atbalstīja Komisijas sākotnējo uzskatu, ka Spānijas deficīta pasākumi ietvēra valsts līdzekļu pārvedumu. *Céntrica* arī apgalvoja, ka valsts līdzekļi bija iesaistīti darbībās saistībā ar Spānijas valdības lēmumu atļaut ražotājiem vērtspapīrot savas iekasēšanas tiesības.

(49) *ACIE* – Neatkarīgo enerģijas piegādātāju asociācija – lēš, ka enerģijas iepirkuma izmaksas, uz kā balstīti regulētie tarifi, 2005. gadā bija par 68 % zemākas nekā faktiskās izmaksas, ko uzturēja piegādātāji, pērkot enerģiju vairumtirdzniecības tirgū. *ACIE* uzsvēra smagās sekas, ko neatkarīgajiem piegādātājiem radīja 2005. gada tarifu deficīts. Saskaņā ar *ACIE* piezīmēm piegādātājiem brīvajā tirgū piemēroja līdzīgas iepirkuma izmaksas kā sadales uzņēmumiem. Turklāt tie *de facto* bija spiesti pielāgoties tā apvienotā tarifa līmenim, kuru valdība noteica katrai klientu kategorijai, jo pretējā gadījumā tie nebūtu varējuši piesaistīt jaunus klientus vai saglabāt esošos. Jo īpaši *ACIE* norāda, ka 2005. gada sākumā tās locekļi noslēdza līgumus, pamatojoties uz valdības prognozētajām vairumtirdzniecības cenām, un ka vēlāk tiem bija jāpilda šie līgumi, kaut arī tie izrādījās nerentabli. Tā rezultātā neatkarīgie piegādātāji cieta zaudējumus. *Céntrica* lēš, ka 2005. gadā tas cieta zaudējumus 10 miljonu EUR apmērā. Saskaņā ar *ACIE* piezīmēm vairāki piegādātāji, tostarp *Saltea Comercial*, *Electranorte*, *CYD Energia* un *RWE*, bija spiesti iziet no tirgus.

ENERGOIETILPĪGO LIETOTĀJU PIEZĪMES

(50) Energoietilpīgie lietotāji piedalījās procedūrā, izmantojot savu asociāciju *AEGE* (*Asociación de Empresas con Gran Consumo de Energía*). Daži no tiem (*Asturiana de Zinc*, *Ferroatlántica* un *Alcoa*) piedalījās arī individuāli. *Alcoa* ir alumīnija ražotājs, kas nodrošina triju ražotņu darbību Spānijā – *San Ciprián*, *La Coruña* un *Avilés* – un kas 2005. gadā guva labumu no G4 apvienotā tarifa (pārtraucamais tarifs, kas paredzēts energoietilpīgiem lietotājiem). *Ferroatlántica* ir alumīnija un dzelzs sakausējumu ražotājs, kurš guva labumu no pārtraucamā 3.4. tarifa. *Asturiana de Zinc* ir cinka ražotājs, kurš guva labumu no G4 tarifa savai rūpnīcai, kas atrodas *San Juan de Nieva*.

(51) Savos apsvērumos energoietilpīgi lietotāji apšauba Komisijas secinājumu, ka rūpnieciskie tarifi (G4 un citi pārtraucamie tarifi) veido valsts atbalstu, apgalvojot, ka minētie tarifi nesniedza ekonomisku priekšrocību, ka tajos nebija iesaistīti valsts līdzekļi un ka tie neietekmēja konkurenci un tirdzniecību starp dalībvalstīm.

([12]) *Céntrica* pats sadalīja patērētājus piecās grupās. Šis dalījums neatbilst gada tarifu dekrētā publicētajai regulēto tarifu struktūrai, kā norādīts 17. apsvērumā.

([13]) Sk. Elektroenerģijas direktīvas A pielikuma b) un c) punktu.

Nav ekonomisko priekšrocību

(52) Saskaņā ar energoietilpīgo lietotāju viedokli etalons, kas lēmumā par procedūras uzsākšanu izmantots, lai noteiktu priekšrocības esību, ir nepareizs. Komisija salīdzināja rūpnieciskos tarifus ar vidējo cenu vairumtirdzniecības tirgū (tirdzniecības sistēmas cena), kas tika uzskatīta par tādu cenu, kas pārstāv izmaksas, ko šie uzņēmumi būtu maksājuši tirgū normālos tirgus apstākļos. Tā kā tika konstatēts, ka rūpnieciskie tarifi ir zemāki nekā tirdzniecības sistēmas cena, lēmumā par procedūras uzsākšanu tika konstatēts, ka tarifi nodrošināja labuma guvējiem ekonomisko priekšrocību.

(53) Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka tirdzniecības sistēma ir tūlītējais tirgus, kurā elektroenerģija nākamajai dienai tiek tirgota katru stundu. Saskaņā ar energoietilpīgo lietotāju piezīmēm tirdzniecības sistēmai ir konkrēti trūkumi, kas ietekmē tās efektivitāti un konkurētspēju. Tādējādi tirdzniecības sistēmas cenas precīzi neparāda ražošanas robežizmaksas un tāpēc neatspoguļo ideālas konkurences situāciju. Lieli tiešie lietotāji, kas patērē lielus elektroenerģijas apjomus un kam ir skaidri patēriņa profili, neveic iegādi no tirdzniecības sistēmas, bet parasti slēdz divpusējus līgumus ar elektroenerģijas piegādātājiem. Tas apstiprināts *OMEL* 2005. gada ziņojumā, kurā parādīts, ka tikai septiņi no atbilstīgajiem lietotājiem, kas veido 5 % no tirgotās elektroenerģijas, veica tiešu elektroenerģijas iepirkumu tirdzniecības sistēmā.

(54) Jebkurā gadījumā, pat pieņemot, ka tirdzniecības sistēmas cenas varēja uzskatīt par derīgu etalonu, nebūtu bijis pareizi izmantot vidējo vairumtirdzniecības cenu 2005. gadā, kā to darīja Komisija, jo šī vidējā cena parāda to piegādātāju elektroenerģijas pieprasījumu, kuri apkalpoja daudzveidīgu tiešo lietotāju portfeli, tostarp mājsaimniecības un mazos uzņēmumus. Saskaņā ar *AEGE*, *Ferroatlántica* un *Asturiana de Zinc* piezīmēm atbilstīgs etalons būtu bijis minimālā tirdzniecības sistēmas cena 2005. gadā, t. i., 18,6 EUR/MWh, jo šī cena parādītu viskonkurētspējīgākos tirgus apstākļus tirdzniecības sistēmā (kur ražotāji piedāvā elektroenerģiju par cenu, kas vienāda ar to robežizmaksām). Lielie rūpnieciskie patērētāji atrodas situācijā, kas nav salīdzināma ar citu tiešo lietotāju, jo īpaši mājsaimniecību, situāciju. Tāpēc vidējā tirdzniecības sistēmas cena nav atbilstīgs etalons. Saskaņā ar *Alcoa* piezīmēm Komisijai tā vietā būtu jāsalīdzina apstrīdētie tarifi ar cenām, par kurām lielie tiešie lietotāji noslēguši divpusējos līgumus.

(55) *Alcoa* sniedza vienu divpusējas tirgus cenas piemēru un norādīja, ka tā trīs alumīnija rūpnīcas vienmēr guvušas labumu no G4 tarifa. Tomēr *Alcoa* arī pieder alumīnija oksīda rūpnīca (*Alúmina Española*), kurai ir noslēgts divpusējs līgums ar piegādātāju 2004. gada beigās. Līguma ilgums bija divi gadi, ar iespēju līgumu pagarināt uz papildu gadu. Trīs alumīnija rūpnīcām ir tāds pats skaidrs patēriņa profils kā alumīnija oksīda rūpnīcām. Tomēr alumīnija oksīda rūpnīcas patērē būtiski mazāku elektroenerģijas apjomu (0,35 TWh salīdzinājumā ar 1,3 TWh *Avilés* un *La Coruña* rūpnīcās un 3,4 TWh *San Cipián* rūpnīcā). Vidējā cena, kas nolīgta, pamatojoties uz šo līgumu, bija 34,45 EUR/MWh (ieskaitot kodolmoratorija izmaksas, tīkla piekļuves izmaksas un citus papildu izdevumus). Šī cena tika iegūta, pamatojoties uz konkursa procedūru, un starpība starp piegādātāju piedāvājumiem bija 5 EUR.

(56) Saskaņā ar *Alcoa* piezīmēm starpību starp šo divpusējo cenu (34,45 EUR/MWh) un G4 tarifu (23,9 EUR/MWh) var izskaidrot ar objektīviem faktoriem. Konkrēti, uz lietotājiem, kam tiek piemērots G4 tarifs, attiecas tādi regulējoši ierobežojumi, kas neattiecas uz divpusējiem līgumiem, kā, piemēram, pienākums izmantot visu enerģiju, kas līgumā paredzēta saskaņā ar G4 tarifu (tam piemērojamas soda naudas), prasība īpašumā turēt savas sprieguma kontroles iekārtas un prasība veikt maksājumu 20 dienu laikā (savukārt divpusējiem līgumiem ir labāki maksāšanas nosacījumi).

(57) *Alcoa* tādējādi secina, ka hipotētiskā tirgus cena, kas piemērojama tā trijām alumīnija rūpnīcām, būtu daudz zemāka nekā 34,45 EUR/MWh, jo šīm rūpnīcām ir augstāks patēriņa līmenis. Turklāt, ja vērā tiktu ņemts vidējais tirdzniecības uzcenojums 10 EUR/MWh apmērā, alumīnija oksīda rūpnīcas neto piegādes izmaksas būtu 24,25 EUR/MWh, kas ir ļoti tuvas G4 apvienotajam tarifam.

(58) *Ferroatlántica* norādīja, ka lēmumā par procedūras uzsākšanu kļūdaini parādīts 2005. gadā izmantotais regulētais 3.4. tarifs, nepareizi iekļaujot atlaidi pamata tarifā un salīdzinot to ar piekļuves maksu, kas ir desmit reizes augstāka nekā piemērojamā maksa (un ir ļoti lieliem patērētājiem piemērojamā maksa). *Ferroatlántica* arī nodrošināja pierādījumus, ka, kaut arī 2004. gadā mēneša vidējā tirgus cena nestandartizētiem nākotnes līgumiem par elektroapgādi, ko veiks 2005. gadā, bija 31,68 EUR/MWh, šī cena 2004. gada decembrī bija 31,05 EUR/MWh. No tā izriet, ka uzņēmums būtu ieguvis savu pamata elektroapgādi 2005. gadā par šo cenu laikā, kad tika noteikti regulētie tarifi. Pēc papildu pakalpojumu (3,92 EUR/MWh) un attiecīgā piekļuves tarifa (1,70 EUR/MWh) pievienošanas rūpnieciskais lietotājs būtu ieguvis tirgus cenu 36,67 EUR/MWh apmērā, kas ir zemāka par energoietilpīgajiem lietotājiem piemērojamā 3.4. tarifa summu 56,11 EUR/MWh.

(59) Faktiski citas šim tarifam piemērotās atlaides atlīdzināja spēju nodrošināt pieprasījuma vadības pakalpojumus un šo pakalpojumu pieņemšanu sistēmas labā. Saistībā ar šo *Ferroatlántica* papildus norāda, ka tarifam piemērotā atlaide atspoguļo dažādus piegādātos pakalpojumus, piemēram, dalījums pēc stundām (ar nakts un nedēļas nogales patēriņu), pārtraucamība (piegādes pieņemšana pēc tīkla operatora pieprasījuma), sezonalitāte (ar piegādes koncentrēšanu mēnešos ar zemu pieprasījumu) un reaktīvās enerģijas pārvaldība. Tikai ar šīm atlaidēm, kas bija mainīgas un ko noteica ar regulu no 1995. gada, nevis ar regulēto tarifu līmeni var izskaidrot un, pēc *Ferroatlántica* domām, pamatot zemāko 2005. gadā maksāto vidējo elektroenerģijas cenu.

(60) Energoietilpīgie lietotāji apšauba lēmumā par procedūras uzsākšanu ietverto paziņojumu, ka priekšrocība nebija proporcionāla patērētajiem apjomiem un ka tai bija tendence palielināties attiecībā uz lieliem patērētājiem. Saistībā ar šo energoietilpīgie lietotāji apgalvo, piemēram, ka *CNE* pati apstiprināja, ka G4 tarifa līmenim vajadzēja būt vēl zemākam. Energoietilpīgie lietotāji norāda, ka lielie patērētāji, kam tika piemērots G4 tarifs vai 3.4. tarifs, patērēja vairākus tūkstošus reižu vairāk elektroenerģijas nekā vidējais augstsprieguma elektroenerģijas patērētājs, vienlaikus maksājot trīs reizes mazāk nekā šāds patērētājs.

(61) Turklāt parasta prakse būtu, ka lielie patērētāji saņemtu lielāku vienības atlaidi cenai. Pamatojoties uz šo, energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka secinājums par to, ka rūpnieciskie tarifi ietvēra priekšrocību, ir apstrīdams. Tie norāda, ka jebkurā gadījumā Komisijai jānodrošina pārliecinoši pierādījumi par šādas priekšrocības esību.

(62) *Alcoa* arī norādīja, ka cena, ko *Alcoa* maksāja Spānijā, bija gandrīz vienāda ar vidējo svērto cenu, ko alumīnija rūpnīcas maksāja ES, un bija pat augstāka nekā vidējā svērtā cena, kas tika maksāta EEZ.

Nav iesaistīti valsts līdzekļi

(63) Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka tie bija viņi, kas maksāja rūpnieciskos tarifus tieši sadales uzņēmumiem, un ka līdzekļi netika saņemti saskaņā ar valsts kontroli, un tāpēc saskaņā ar *PreussenElektra* judikatūru šāda kārtība neietvēra valsts līdzekļus.

(64) Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka bija laika novirze starp tarifu noteikšanu, kas notika 2004. gada beigās, un deficīta piedziņai no patērētājiem paredzētā mehānisma pieņemšanu, kas nenotika līdz 2006. gada jūnijam. Lēmumā par procedūras uzsākšanu Komisija apgalvoja, ka valsts līdzekļi bija iesaistīti, jo lietotāju rēķinos tika ieviesta piemaksa, kas tika klasificēta kā parafiskālā maksa. Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka tad, ja šī hipotēze tiek pieņemta, pasākums, kas nebija atbalsts 2005. gadā, kļūst (*ex post*) par atbalstu 2006. gadā. Tas būtu pretrunā ES tiesību aktu pamatprincipiem, piemēram, juridisko noteiktību un tiesisko paļāvību. Energoietilpīgie lietotāji norāda, ka pasākuma klasificēšana par atbalstu ir atkarīga vienīgi no apstākļiem, kas ir spēkā tā pieņemšanas brīdī, un nevar būt atkarīga no nākotnes notikumiem, jo īpaši, ja šādi notikumi nav saprātīgi paredzami. Tie citē ģenerāladvokāta *F. G. Jacobs* teikto *Van Calster* lietā ([14]): "situācija būtu jānovērtē maksu sākotnējās ieviešanas datumā, un to nevar mainīt ar atpakaļejošu datumu."

(65) Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka 2005. gada regulētie tarifi neveidoja valsts atbalstu 2005. gadā. Šie uzņēmumi norāda, ka šajos apstākļos finansēšanas mehānisma analīze ir nebūtiska, jo tas tika ieviests tikai 2006. gadā. Finansēšanas veida novērtējums būtu būtisks tikai tad, ja pasākums no paša sākuma veidotu valsts atbalstu. Tā kā tarifi neietvēra atbalstu, energoietilpīgie lietotāji uzskata, ka Komisija, lai nonāktu pie pretēja secinājuma, nevar piemaksu izmantot kā pamatojumu.

(66) Energoietilpīgie lietotāji vēl uzskata, ka parafiskālo nodokļu gadījumā pasākuma finansēšanas veids jebkurā gadījumā ir būtisks tikai valsts atbalsta novērtējumā, kad nodoklis ir "mērķiezīmēts atbalstam", t. i., kad pastāv tieša un tūlītēja saikne starp pasākumu un tā finansēšanu ([15]). Energoietilpīgie lietotāji noliedz šādas saiknes esību, jo piemaksa tika izveidota, lai segtu deficītu, kurš radās regulētās darbības norēķina laikā, kas attiecās ne tikai uz elektroenerģijas nodrošināšanu par regulētajiem tarifiem, bet arī uz citām sistēmas izmaksām. Piemaksa tāpēc netika īpaši novirzīta, lai segtu zaudējumus, kas rodas no piegādes par regulētajiem tarifiem. Otrkārt, nebija tiešas vai netiešas saiknes starp tarifu līmeni un piemēroto piemaksu, jo 2004. gadā noteiktais tarifs bija bez nosacījumiem (uz to neattiecās turpmākas korekcijas nākamajos gados).

([14]) Ģenerāladvokāta atzinums apvienotajās lietās C-261/01 un C-262/01 *Van Calster*, 41. punkts.
([15]) Tiesas spriedums apvienotajās lietās C-261/01 un C-262/01 *Van Calster*, *ibid*., 49. un 50. punkts.

(67) Energoietilpīgie lietotāji arī uzskata, ka piemaksa neveidoja parafiskālo maksu vai nodevu, jo saskaņā ar Spānijas tiesību aktiem tai nebija fiskāla būtība. Fiskālie pasākumi tiek izmantoti, lai finansētu publiskos izdevumus, bet šajā gadījumā mērķis bija ar piemaksas palīdzību veikt tā deficīta piedziņu, kurš radās privātajiem operatoriem (sadales uzņēmumiem), kuri veica regulētu darbību elektroenerģijas sistēmā. Saskaņā ar Spānijas konstitūciju fiskālu pasākumu var ieviest tikai ar likumu (bet ne ar Karaļa dekrētu). Turklāt valstij nekad nepieder ienākumi no piemaksas un nav tiesību tos atsavināt; šie līdzekļi tiek pārvesti uz noguldījumu kontu, ko pārvalda *CNE*, un valsts tos nevar piesavināties. Norēķina process ir pilnībā automatizēts, un *CNE* nav rīcības brīvības, autonomijas vai kontroles pār galamērķi vai līdzekļu summu, par kuru veic norēķinu ar dažādiem dalībniekiem.

(68) Saskaņā ar energoietilpīgo lietotāju piezīmēm Komisija to atzina savā Lēmumā par Spānijas balasta izmaksām ([16]), kurā tika konstatēts, ka "summu pārvedums, izmantojot *CNE*, faktiski ir grāmatvedības vajadzībām", un kurā nav secināts, ka pasākumā iesaistīti valsts līdzekļi.

(69) Energoietilpīgie lietotāji arī uzskata, ka šī situācija ir identiska "balasta izmaksu scenārijam", jo abos gadījumos valdība ieviesa piemaksu ar mērķi kompensēt sistēmas pastāvīgās izmaksas. Šo apstiprina arī gadījums, kurā iesaistīta Apvienotā Karaliste ([17]).

Nav ietekmes uz konkurenci un tirdzniecību

(70) *Asturiana de Zinc* un *Alcoa* apgalvo, ka, ņemot vērā alumīnija un cinka tirgus īpašās iezīmes, pasākums, kas attiecas uz šo metālu ražošanā izmantotās elektroenerģijas cenu, nevar ietekmēt ES tirdzniecību, jo metāli un preces un to cenas tiek noteiktas pasaules līmenī Londonas Metālu biržā. Šajos apstākļos pārmaiņas vietējās ražošanas cenās nepārvēršas pasaules cenu pārmaiņās.

(71) Minētie divi uzņēmumi uzskata, ka ES alumīnija un cinka ražošanas deficīts pieaug, savukārt pieprasījumu arvien vairāk apmierina ar eksportu no valstīm, kas ir ārpus ES.

(72) Ja Spānijā izzustu alumīnija un cinka rūpniecība, nerastos jauns ES tirgus dalībnieks, kas to aizstātu, jo ES (alumīnija) rūpnīcas jau strādā ar pilnu jaudu un nevienam jaunam dalībniekam vai esošam ražotājam nebūtu stimula palielināt jaudu, ņemot vērā, ka ilgtermiņa prognozes attiecībā uz lētas enerģijas pieejamību nākotnē ir neskaidras. Tāpēc deficīts būtu jāsedz tikai ar importu.

(73) Turklāt *Alcoa* apgalvo, ka ar tarifiem netiek apdraudētas citu Eiropas ražotāju intereses, jo tie piedāvā elektroenerģiju par cenu, kura ir identiska ar vidējo cenu, ko maksā citi alumīnija ražotāji ES 25.

Pat tad, ja rūpnieciskie pārtraucamie tarifi veidoja atbalstu, tas nebūtu pastāvošs atbalsts

(74) Energoietilpīgie lietotāji apgalvo, ka apstrīdētie tarifi jau bija spēkā pirms Spānijas pievienošanās ES.

(75) Lai gan nosaukums "G4 tarifs" oficiāli tika ieviests ar 1986. gada 6. marta ministrijas rīkojumu, tas bija spēkā *de facto* jau pirms 1986. gada 1. janvāra, t. i., datuma, kad Spānija pievienojās ES, jo tas atbilst iepriekšējam "ilgtermiņa izmantošanas rūpnieciskajam tarifam I", kas tika noteikts ar 1983. gada 14. oktobra ministrijas rīkojumu, t. i., pirms Spānijas pievienošanās. Visiem elektroenerģijas tiešajiem lietotājiem, kas guva labumu no rūpnieciskā tarifa I, tika automātiski piemērots G4 tarifs, kurš *de facto* bija tas pats tarifs ar citu nosaukumu.

(76) Pārējie pārtraucamie tarifi arī ir skaidri noteikti 1983. gada ministrijas rīkojumā.

(77) Turklāt saskaņā ar energoietilpīgo lietotāju piezīmēm pasākums veidotu pastāvošu atbalstu, pamatojoties uz 15. pantu Padomes 1999. gada 22. marta Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai ([18]), ņemot vērā 10 gadu ierobežojuma perioda beigas.

([16]) Komisijas 2001. gada 25. jūlija lēmums, valsts atbalsts Nr. 49/99 – Spānija. Elektroenerģijas tirgus pārejas režīms.
([17]) Komisijas 2002. gada 27. februāra vēstule Apvienotajai Karalistei (valsts atbalsts Nr. 661/99).
([18]) OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.

Piedziņa nebūtu iespējama tiesiskās paļāvības dēļ

(78) Energoietilpīgie lietotāji uzskata, ka, pat pieņemot, ka tarifi nevar veidot pastāvošu atbalstu, piedziņa nebūtu iespējama tiesiskās paļāvības principa dēļ. 2005. gadā tarifi bija tiešais maksājums starp privātajiem operatoriem. Lietotāji nevarēja paredzēt, ka 2004. gada decembrī noteiktie tarifi kļūs par atbalstu 2006. gada jūnijā pieņemtā valdības pasākuma dēļ. Neviens uzņēmējs, lai cik piesardzīgs būtu, nevarēja paredzēt šo pārmaiņu savā juridiskajā situācijā. Tāpēc lietotājiem bija tiesiskā paļāvība, ka viņu tarifi neietver valsts atbalstu.

GALISIJAS UN ASTŪRIJAS REĢIONĀLO VALDĪBU PIEZĪMES

(79) Attiecībā uz iespējamo atbalstu energoietilpīgajiem lietotājiem Galisijas reģionālā valdība uzskata, ka Komisija kļūdījās, izmantojot tirdzniecības sistēmas cenu kā tirgus cenas aizstājēju, jo energoietilpīgie lietotāji parasti slēdz ilgtermiņa līgumus ar ievērojami labākiem noteikumiem.

(80) Ņemot vērā to, ka Spānijas tirgus liberalizācija vēl nav pabeigta, un jo īpaši to, ka nav divpusēju līgumu starp ražotājiem un lieliem patērētājiem, Galisijas reģionālā valdība uzskata, ka būtu saprātīgi kā etalonu izmantot faktiskās cenas, ko maksā ražotāji, lai veiktu piegādes šiem klientiem. Alternatīva būtu iegūt etalona cenu, pamatojoties uz tehnisko literatūru (*Wilson*, 1993 ([19]) un *Castro-Rodriguez* ([20]), 1999), apsverot vai nu tās visefektīvākās tehnoloģijas cenu, kura atbilst īpašajām energoietilpīgo lietotāju vajadzībām, vai elektroenerģijas vidējās izmaksas dažādās diennakts stundās. Starpība starp šādi iegūtu etalona cenu un 2005. gadā maksāto regulēto tarifu būtu daudz mazāka. Galisijas reģionālā valdība vēl apgalvo, ka jebkurā gadījumā visi Spānijas lietotāji, tostarp energoietilpīgie lietotāji, laikā atmaksās deficītu, ko radīja 2005. gadā piemērotie zemākie tarifi.

(81) Turklāt saskaņā ar Galisijas reģionālās valdības piezīmēm 2005. gadā spēkā esošā tarifu sistēma nebija juridiski selektīva, jo valstij nebija nodoma radīt priekšrocību tiešajiem lietotājiem, bet tā tikai pieļāva kļūdas savās tirgus tendenču un cenu prognozēs, kad 2004. gadā noteica tarifus. Galisijas reģionālā valdība arī apšauba secinājumu, ka sistēmai bija ietekme uz tirdzniecību ES.

(82) Astūrijas reģionālās valdības piezīmes ir līdzīgas Spānijas valdības izteiktajām piezīmēm, uz kurām tajās dotas atsauces.

SPĀNIJAS APSVĒRUMI

(83) Spānija uzskata, ka regulēto tarifu sistēma 2005. gadā neietvēra atbalstu ne tiešajiem lietotājiem, ne sadales uzņēmumiem.

Nav cēloņsakarības starp valsts rīcību un deficītu, un deficītu nevar attiecināt uz valsti

(84) Spānija apgalvo, ka deficīts nav attiecināms uz valsti, jo to izraisīja neparedzami ārējie apstākļi, nevis valsts apzināts nodoms subsidēt konkrētas darbības.

(85) Spānija norāda, ka 2005. gadā piegāde par valsts noteiktiem regulētiem tarifiem nebija aizliegta ES tiesību aktos. Tāpēc valsts regulējoša intervence bija juridiski likumīga, jo tā bija valsts suverenitātes izpausme. Viena no šīm suverenitātes priekšrocībām ir tarifu noteikšana tā, lai gaidāmās izmaksas atbilstu gaidāmajam pieprasījumam.

(86) Spānija uzskata, ka 2005. gada deficītu izraisīja neatbilstība starp valdības prognozēm attiecībā uz elektroenerģijas vairumtirdzniecības cenām un faktiskajām cenām tirdzniecības sistēmā. Īpaši augsto cenu pastāvēšanai 2005. gadā bija neparedzami cēloņi, kas radīja *force majeure*.

([19]) Wilson, R. *Nonlinear Pricing*, Oxford University Press, 1993.
([20]) Castro Rodriguez, F. *Wright tariffs in the Spanish electricity industry, The case of residential consumption*, Utilities Policy, 1999, 17.–31. lpp.

(87) Tā kā notikums, kas radīja iespējamo atbalstu, bija vairumtirdzniecības cenu pieaugums, kas bija lielāks nekā prognozēts, iespējamo priekšrocību nevar attiecināt ne uz vienu tiesību aktu. Pat pieņemot, ka šī priekšrocība pastāvēja (kaut tas tā nebija), to būtu izraisījuši apstākļi, kas nebija saistīti ar valsts nodomu. Saskaņā ar Spānijas apsvērumiem *force majeure* esība pārtrauc cēloņsakarību starp administratīvo lēmumu, ar kuru noteikts tarifu līmenis, un konkurences priekšrocību, kas rada valsts atbalstu. Pat pieņemot (kaut tas tā nav), ka cēloņsakarības objektīvais nosacījums bija spēkā, subjektīvais nosacījums attiecībā uz valsts nodomu (attiecināmību) nebūtu bijis spēkā.

Nav iesaistīti valsts līdzekļi

(88) Spānija uzskata, ka tarifi neietvēra valsts līdzekļus. Pirmkārt, saistībā ar šo Spānija apgalvo, ka piemaksa nav maksa Tiesas ar parafiskālajām nodevām saistītās judikatūras izpratnē, jo to neiekasē valsts un tā neatbilst fiskālajai nodevai. Saskaņā ar Spānijas apsvērumiem piemaksa ir neatņemama tarifa daļa un pēc būtības ir kā tarifs. Tādējādi tarifs ir privāta cena.

(89) Otrkārt, līdzekļus neiekasē valsts un tos neiemaksā valsts noteiktā fondā. Tarifus iekasē sadales uzņēmumi, nevis valsts, un tāpēc tie ir privātas cenas, kas nodrošina taisnīgu atlīdzību dalībniekiem (kā noteikts *LSE*). Tie nav ne nodokļi, ne valsts cenas. Valsts neko neatlīdzina, jo sistēma nodrošināja atlīdzību, izmantojot tirgus spēkus attiecībā uz neregulētajām darbībām un valsts noteiktos piekļuves tarifus attiecībā uz regulētajām darbībām. Tā kā šādā sistēmā nav sloga valstij, valsts līdzekļi saskaņā ar *Sloman Neptun* judikatūru ([21]) nav iesaistīti. Turklāt šie līdzekļi nekad nenonāk valsts seifos, tie netiek minēti tiesību aktos par budžetu, tos nepārbauda Revīzijas palāta, un tos nevar atgūt no parādniekiem, izmantojot administratīvās piedziņas procedūras. Elektroenerģijas sistēmas parādu prasībām nepiemēro procentu likmi, ko piemēro valsts parādu prasībām.

(90) Spānija atkārtoti norāda, ka šos līdzekļus apstrādā Spānijas regulators *CNE*, kurš darbojas tikai kā grāmatvedības starpnieks. Spānija norāda, ka savā 2001. gada lēmumā par Spānijas balasta izmaksām (SA NN 49/99) Komisija jau bija konstatējusi, ka "līdzekļu tranzītam caur *CNE* faktiski ir grāmatvedības būtība. *CNE* vārdā kontā pārskaitītie līdzekļi nekad nekļuva par šīs struktūras īpašumu un nekavējoties tika samaksāti saņēmējiem atbilstoši iepriekš noteiktai summai, kuru *CNE* nekādā veidā nevar mainīt". Pamatojoties uz šo konstatējumu, Komisija secināja, ka "tā nevarēja noteikt, vai ienākumi no nodevas, kura noteikta balasta izmaksu shēmas satvarā, veido valsts līdzekļus".

Nav priekšrocību

(91) Spānija nepiekrīt Komisijas viedoklim, ka regulētie tarifi rada ekonomisko priekšrocību tiešajiem lietotājiem (vai sadales uzņēmumiem).

(92) Pēc atkārtotas norādes par to, ka deficīts ir *force majeure* rezultāts, attiecībā uz tiešajiem lietotājiem Spānija apgalvo, ka lielie patērētāji neguva labumu no deficīta, jo tas tika ietverts nākamo gadu tarifos ar procentiem. Tāpēc iespējamā ekonomiskā priekšrocība, kas radusies no zemākas elektroenerģijas cenas, ir tikai acīmredzama, jo patērētāji ar procentiem atmaksāja starpību attiecībā uz brīvā tirgus cenām.

Piegāde par regulētajiem tarifiem ir vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojums

(93) Spānija uzskata, ka 2005. gadā regulēto tarifu esība nebija pretrunā ES tiesību aktiem, jo termiņš tirgus atvēršanai visiem patērētājiem, tostarp mājsaimniecībām, bija 2007. gada 1. jūlijs.

([21]) Tiesas 1993. gada 17. marta spriedums apvienotajās lietās C-72/91 un C-73/91, 21. punkts: "Aplūkojamā sistēma necenšas, izmantojot savu mērķi un vispārējo struktūru, radīt priekšrocību, kas veidotu papildu slogu valstij."

(94) Konkrēti, saskaņā ar Spānijas iestāžu apsvērumiem elektroapgāde ir vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojums, un valstij ir jāiejaucas, lai novērstu dominējošu stāvokli, ko rada vienota tīkla esība (dabiskais monopols).

(95) Parametri tarifu noteikšanai tika paredzēti objektīvā un pārredzamā veidā. Saskaņā ar Spānijas viedokli tarifu noteikšanas sarežģītais regulējošais satvars un norēķinu procedūra parāda, ka tarifu sistēma bija balstīta uz sistēmas izmaksu un ienākumu rūpīgu analīzi un elektroenerģijas pieprasījuma analīzi.

Uzņēmums no Spānijas

(96) Kā norādīts 25. un 26. apsvērumā, 2005. gadā radītais deficīts tiek atmaksāts, izmantojot gada iemaksas, kas nodrošina procentu likmi, kura noteikta *Euribor* apmērā, bez maržas. Neskarot savas piezīmes, Spānija ir apņēmusies ar atpakaļejošu datumu paaugstināt procentu likmi, ko piemēro lietotājiem no uzņēmumu vidus, kam pieslēgums pārsniedz 1 kV. Pieaugumu noteiks proporcionāli ieguldījumam 2005. gada deficītā, kāds bija tiem lietotājiem no uzņēmumu vidus, uz kuriem attiecas šī tiesvedība un kuri saņēma piegādes saskaņā ar apvienoto regulēto tarifu. Tas tiks sasniegts, piemērojot maržu 65 bāzes punktu apmērā un *Euribor* atsauces rādītāju un tādējādi to kopumā samērojot ar turpmākajos gados deficītam piemēroto likmi.

(97) Attiecīgo summu piemēros lietotājiem no uzņēmumu vidus šādā veidā: attiecībā uz gada iemaksām par to 2005. gada deficīta daļu, kas jau ir atmaksāta, tiks piemērots vienreizējs piekļuves tarifu palielinājums; attiecībā uz summām, kas vēl jāatmaksā, augstāka procentu likme tiks piemērota tieši katrai gada summai, un tas atkal būs lielāku piekļuves tarifu veidā.

5. PASĀKUMA NOVĒRTĒJUMS

VALSTS ATBALSTA ESĪBA SASKAŅĀ AR LESD 107. PANTA 1. PUNKTU

(98) Pasākums veido valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ja ir atbilstība šādiem nosacījumiem: a) ar pasākumu rada ekonomisko priekšrocību labuma guvējam; b) pasākumu piešķir valsts vai to piešķir, izmantojot valsts līdzekļus; c) pasākums ir selektīvs; d) pasākums iespaido tirdzniecību Kopienā, un tas var radīt konkurences izkropļojumus ES. Tā kā jābūt atbilstībai visiem šiem nosacījumiem, Komisijas novērtējums būs tikai par labuma guvējiem radīto ekonomiskās priekšrocības esību.

Ekonomiskās priekšrocības esība

(99) Uzņēmumiem tiek dota priekšroka LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ja tie iegūst ekonomisko priekšrocību, ko tie citādi tirgus apstākļos nebūtu varējuši iegūt. Šajā lietā, ņemot vērā arī elektroenerģijas sistēmas 2005. gada deficīta atmaksu, novērtējumā jākonstatē, vai pastāvēja pozitīva starpība 2005. gadā noteiktajiem regulētajiem tarifiem un tirgus cenām, kas iespējamiem labuma guvējiem būtu bijis jāmaksā par iegādāto elektroenerģiju un piegādātajiem pakalpojumiem saskaņā ar savu tarifu režīmu. Jebkura priekšrocība attiecībā uz tirgus apstākļiem jānosaka, veidojot atsauci uz tirgus cenām. Abi jautājumi, t. i., pozitīvas starpības esība – vai tās trūkums – starp elektroenerģijas cenām tirdzniecības sistēmā, tirgus cenām un regulētajiem tarifiem un deficīta atmaksu, secīgi skatīti turpmāk.

Salīdzinājums ar elektroenerģijas tirdzniecības sistēmas vidējām cenām

(100) Elektroenerģijas tirdzniecības sistēmas vidējās cenas nodrošina norādi par vispārējiem cenu līmeņiem vairumtirdzniecības tirgū. Šī vidējā atsauces cena visu 2005. gadu bija 59,47 EUR/MWh. Kā norādīts un grafiski parādīts 19. apsvērumā (1. attēls), septiņos nesecīgos 2005. gada mēnešos vidējās vairumtirdzniecības cenas bija augstākas nekā elektroenerģijas cenas, kas ietvertas apvienotajos regulētajos tarifos, ko piemēroja visiem tiešajiem lietotājiem. Tāpēc Dekrētā 2392/2004 noteiktais vidējais tarifu līmenis, šķiet, ir radījis pozitīvu starpību par labu visiem tiešajiem lietotājiem, kuri izvēlējās regulētos tarifus vismaz lielākajā daļā 2005. gada mēnešu.

(101) Tomēr nepilna gada laikā mēnesi ilgos periodos šī starpība neparādījās piecu mēnešu laikā no 2005. gada janvāra līdz maijam. Tāpēc visa regulētā tarifu sistēma neguva priekšrocību. Turklāt, ja periodus salīdzina vairāk nekā gada garumā, piemēram, līdz 2007. gada 30. decembrim, iespējamās priekšrocības, kas uzkrātas no 2005. gada jūnija, ir vairāk nekā novērstas ar samazinājumu vidējās tirdzniecības sistēmas cenās, kuras krasi kritās līdz 37 EUR/MWh 2007. gada martā, savukārt apvienotajos regulētajos tarifos ietvertās cenas tajā pašā periodā bija aptuveni 68 EUR/MWh. Faktiski no 2006. gada oktobra elektroenerģijas cenas, kas ietvertas apvienotajos tarifos, bija daudz augstākas nekā vairumtirdzniecības piegādes cenas (sk. 1. attēlu). Tāpēc labumi un ekonomiskās priekšrocības patērētājiem, kuri saņēma piegādes par regulētajiem tarifiem situācijā, kad tirdzniecības sistēmas cenas bija augstākas nekā regulētajos tarifos ietvertās elektroenerģijas izmaksas, var tikt novērsti, ja tirdzniecības cenas ir zemākas nekā elektroenerģijas ietvertās izmaksas.

(102) Var secināt, ka gan nepilna gada laikā mēnesi ilgos periodos 2005. gadā, gan divu gadu ilgā periodā, kas ietver daļu 2005. gada, elektroenerģijas cenas, kas ietvertas 2005. gadā piemērotajos regulētajos tarifos, šķiet, nav nodrošinājušas priekšrocību tai patērētāju grupai, kura saņēma piegādes par regulētajiem tarifiem, salīdzinājumā ar tirdzniecības sistēmas vairumtirdzniecības cenām. Tomēr ienākumi no piekļuves maksām un regulētajiem tarifiem, kas tika maksāti par visu elektroenerģijas sistēmu, nebija pietiekami, lai segtu sistēmas regulētās izmaksas 2005. gadā. Tāpēc jāapsver, vai spēkā esošais mehānisms ir pietiekams, lai garantētu deficīta atmaksu.

Elektroenerģijas sistēmas 2005. gada deficīta atmaksa

(103) Kā iepriekš aprakstīts 15. un 20.–22. apsvērumā, elektroenerģijas sistēmas pārskati 2005. gadā ietvēra sistēmas visas regulētās izmaksas un regulētos ienākumus, nenovirzot īpašus ienākumus īpašiem izdevumiem. Piemēram, transporta un sadales izmaksas (4 410 miljoni EUR) vai koģenerācijas un atjaunojamās enerģijas atbalsta izmaksas (2 701 miljons EUR) nebija attiecīgi sadalītas starp regulētiem ienākumiem no apvienotajiem tarifiem regulētajā tirgū un/vai ienākumiem no regulētajām piekļuves maksām brīvajā tirgū un netika finansētas, nodalot šos divus ienākumu veidus. Faktiski visi sistēmas lietotāji saņem peļņu, un var cerēt, ka tiks segtas izmaksas saistībā ar atbalstu efektīviem koģenerācijas un atjaunojamās enerģijas veidiem vai transporta un sadales pakalpojumiem. Šajā sistēmā, kad netiek uzkrātas izmaksas katram tarifam, ir neiespējami *ex post* objektīvi novirzīt izmaksu sadalījumu brīvā tirgus lietotājiem un regulēto tarifu lietotājiem un pēdējā kategorijā – 25 dažādiem 2005. gadā piemērotiem tarifu veidiem. Var secināt, ka ir atbilstīgi pārbaudīt 2005. gada deficīta iespējamās priekšrocības vai to neesību elektroenerģijas sistēmai kopumā.

(104) Saistībā ar šo Spānija ir īstenojusi mehānismu visa 2005. gada deficīta atgūšanai. Tas ir saskaņā ar sistēmas kontu universālumu, kas piemērots minētajā periodā. Elektroenerģijas sistēmas regulēto ienākumu, kas paredzēti sistēmas izmaksu segšanai, deficīts tika novērsts, ieguldot resursus, kas iegūti, izmantojot īpaši iezīmētu ieguldījumu, ko paredz Karaļa dekrēts 809/2006. No 2006. gada vidus iekasēšana sākās, piemērojot piemaksu 1,378 % apmērā apvienotajiem regulētajiem tarifiem un 3,975 % – piekļuves maksām, un pēc tam piemaksām bija jānodrošina, ka 14,5 gadu laikā, kas beidzas 2020. gadā, tiek iekasēti 3,8 miljardi EUR un procenti (sk. iepriekš 25. un 26. apsvērumu).

(105) Var secināt, ka ienākums no īpaša ieguldījuma, kas iezīmēts 2005. gada deficīta finansēšanai, ļauj sistēmas lietotājiem maksāt elektroenerģijas rēķinus ar palielinājumu, kas nepieciešams, lai līdzsvarotu 2005. gada sistēmas kontus *ex post* ar būtisku laika novirzi.

(106) Šādos apstākļos vienīgais 2006. gadā izvēlētās metodes – atmaksāt elektroenerģijas sistēmas 2005. gada deficītu un sabalansēt kontus – strīdīgais aspekts būtu zemā procentu likme, kas sākotnēji piemērota gada atmaksām, proti, *Euribor* atsauces likme bez maržas. Kā iepriekš sīkāk aprakstīts 96. un 97. apsvērumā, Spānija ir apņēmusies palielināt procentu likmi, kas piemērojama tiem lietotājiem no uzņēmumu vidus, uz kuriem attiecas šī lieta. Spānija apņemas piemērot atsauces procentu likmei maržu 65 bāzes punktu apmērā.

(107) Šo pārmaiņu attiecināšana uz pasākumu, kas sākotnēji tika piemērots, lai atmaksātu 2005. gada deficītu, kurš neietver mājsaimniecības un mazos uzņēmumus, kas ir maksājuši augstākos regulētos tarifus saskaņā ar korekcijas mehānismu, novērš jebkuru hipotētisko priekšrocību, ko uzņēmumi varēja būt ieguvuši, atliekot maksājumus no 2006. gada. Turklāt piemaksas piemērošana tarifam nozīmē, ka kopējā atgūtā summa attiecībā uz katru uzņēmumu ir tieši proporcionāla tā elektroenerģijas patēriņam. Jo lielāks elektroenerģijas patēriņš, jo lielāka piemaksa.

Salīdzinājums ar elektroenerģijas tirgus cenām

(108) Otrkārt, kā norādīja dažas ieinteresētās personas, elektroenerģijas tirdzniecības sistēmas cenas nav atbilstīgs etalons, lai salīdzinātu elektroenerģijas cenas, ko maksā lieli patērētāji saskaņā ar regulētajiem tarifiem, ar tirgus cenām. Patiesi, pamatojoties uz pierādījumiem, kas sniegti elektroenerģijas tirgus dalībnieka *OMEL* 2005. gada ziņojumā, tikai septiņi tiešie lietotāji, kuri veidoja 5 % no pieprasījuma, elektroenerģiju ieguva tieši tirdzniecības sistēmā salīdzinājumā ar simtiem rūpniecisko lietotāju un lielo lietotāju, kas ir no uzņēmumu vidus. Rūpnieciskie un citi lieli patērētāji, jo īpaši energoietilpīgi patērētāji, kam elektroenerģija veido lielu daļu no ražošanas izmaksām (parasti 30–40 % alumīnija ražošanai), pieprasa un saņem paredzamu cenu un piegādes nosacījumus. Šie nosacījumi ir paredzēti līgumos ar garākiem termiņiem nekā nākamajai dienai. Cenas, kas tiek noteiktas katru stundu nākamās dienas tirgum, piemēram, elektroenerģijas tirdzniecības sistēmai, raksturo vidējās tirgus cenas piegādātājiem, kas apkalpo daudzveidīgu patērētāju portfeli, tostarp mājsaimniecības. Tomēr tās nav atbilstīgs etalons to cenu noteikšanai, kuras energoietilpīgiem lietotājiem būtu jāmaksā brīvajā tirgū saskaņā ar līgumiem ar garāku termiņu nekā nākamā diena. Pretēji viedoklim, kas sniegts lēmumā par procedūras uzsākšanu, izmeklēšana ir parādījusi, ka regulētie tarifi, kas zemāki nekā vidējās tirdzniecības sistēmas cenas, rūpnieciskajiem lietotājiem ne vienmēr nozīmē priekšrocību salīdzinājumā ar tirgus nosacījumiem, jo tirdzniecības sistēmas cenas nav tirgus cenas lielākajai daļai šo lietotāju. Tas kliedē šaubas, kas radušās saistībā ar šo.

(109) Turklāt Spānijā iespēja pāriet uz brīvo tirgu 2005. gadā nebija neatgriezeniska. Patērētāji visu laiku varēja izvēlēties starp vispievilcīgākajiem piedāvājumiem regulētajā un brīvajā tirgū, kas radīja zināmu cenu konverģenci. Piegādes iespēju atgriezeniskums parasti pazemina mazumtirdzniecības tirgus cenas situācijā, kad vairumtirdzniecības cenas paaugstinās, kā tas notika Spānijā no 2005. gada aprīļa, savukārt pretējs stimuls palielināt brīvā tirgus cenas, lai tās tuvinātu augstākajiem regulēto tarifu līmeņiem, parādās apgrieztā situācijā.

(110) Kā apstiprināja neatkarīgo piegādātāju asociācija (42.–49. apsvērums), 2005. gadā piegādātājiem brīvajā tirgū vajadzēja ievērot savus līgumus vai tos vienpusēji pārtraukt, ja tas bija iespējams, vai citādi atkārtoti vienoties par savām cenām un koriģēt tās un paaugstināt, uzņemoties risku, ka klienti var pāriet uz regulēto tirgu. Zaudējumi no pamatdarbības, kas radušies tirgus piegādātājiem saskaņā ar to apgalvojumiem, norāda, ka cenas brīvajā tirgū 2005. gadā, īpaši tiem līgumiem ar termiņu viens gads, kuri tika ievēroti, saglabājās tuvu attiecīgajiem regulēto tarifu līmeņiem un ka tāpēc regulētie tarifi *de facto* nenodrošināja ekonomisko priekšrocību salīdzinājumā ar faktiskajām cenām brīvajā tirgū.

(111) Tāpēc tas nozīmē, ka divi hipotētiski savā starpā konkurējoši rūpnieciskie lietotāji – viens, kas darbojas saskaņā ar elektroapgādes līgumu, kurš noslēgts uz vienu gadu, no 2005. gada janvāra līdz decembrim, brīvajā tirgū, un otrs, kas piegādes saņem par regulētajiem tarifiem tajā pašā periodā – saskārās *ceteris paribus* ar līdzīgām elektroenerģijas izmaksām. Faktiski vienīgā regulēto tarifu līmeņa ietekme uz brīvā tirgus cenām 2005. gadā bija cenu pieauguma samazināšanas nodrošināšana lietotājiem brīvajā tirgū, kas bija netiešs labums, pat pieņemot, ka saskaņā ar līgumu šie pieaugumi bija iespējami gada laikā vai garākā periodā 2005. gada laikā. Faktiskā vai iespējamā konkurence starp rūpnieciskajiem lietotājiem, kas elektroenerģiju ieguva brīvajā un regulētajā tirgū, nevarēja radīt regulēto tarifu izkropļojumus.

(112) Treškārt, Komisija savā lēmumā par procedūras uzsākšanu īpaši pieminēja zemos regulēto tarifu līmeņus – 23,9 EUR/MWh un 27,0 EUR/MWh –, ko 2005. gadā attiecīgi piemēroja lieliem rūpnieciskajiem patērētājiem (G4 tarifs) un lieliem rūpnieciskajiem patērētājiem ar pārtraucamo piegādi (piemēram, 3.4. tarifs), kā parādīts 3. tabulā 30. apsvērumā. Kā norādīja konkrētas trešās personas, regulēto tarifu līmeņi, pret kuriem iebilsts lēmumā par procedūras uzsākšanu, ir nevis tarifi, bet gan vidējās cenas pēc atlaides piemērošanas. Bez atlaides piemērošanas pamata tarifu līmeņi, kas faktiski noteikti Dekrētā 2392/2004 un parādīti 1. tabulā, attiecīgi bija 56,12 EUR/MWh (3.4. tarifs) un 25,44 EUR/MWh (G4 tarifs).

(113) Saistībā ar šo oficiālā izmeklēšana sniedza pierādījumus, ka regulētie tarifi, kas piemērojami lēmumā par procedūras uzsākšanu minētajiem rūpnieciskajiem lietotājiem, bija to tirgus cenu līmenī, kuras bija piemērojamas visā periodā no 2005. gada janvāra līdz decembrim, kā parādīts turpmāk.

(114) Pirmkārt, ir sniegti pierādījumi, ka spēkā bija divpusējas cenas 34,45 EUR/MWh apmērā, kuras tika piemērotas energoietilpīgiem lietotājiem brīvajā tirgū 2005. gadā (55.–57. apsvērums). Ar tirdzniecības uzcenojumu, kas zemāks nekā vidējā marža 10 EUR apmērā, kura pievienota lēmumā par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, šī tirgus cena parāda piegādes izmaksas, kuras tuvas 25,44 EUR/MWh, kas ir zemākais (G4) regulētais tarifs (23,9 EUR/MWh, vidējā *ex post* cena). Ja vērā tiek ņemtas tādas objektīvās atšķirības attiecībā uz piegādi saskaņā ar regulēto tarifu kā 9,7 reizes lielāki piegādes apjomi, ieguldījumi kontroles iekārtās un maksāšanas laika ierobežojumi, tad, šķiet, fakts, ka regulētais tarifs bija zemāks, nav labuma guvējiem nodrošinājis nekādu neatbilstīgu ekonomisku priekšrocību.

(115) Otrkārt, pieejamie pierādījumi parāda, ka 2004. gada decembrī līgumi ar termiņu viens gads par pamatslodzes piegādi, pamatojoties uz nestandartizēto nākotnes darījumu tirgus cenām 31,05 EUR/MWh apmērā, varēja tikt noslēgti attiecībā uz piegādi laikā no 2005. gada janvāra līdz decembrim. Gala tirgus cena (ieskaitot papildu pakalpojumus un piekļuves tarifus) 36,67 EUR/MWh apmērā, kas ir zemāka nekā attiecīgais pamata tarifa līmenis (3.4. tarifs), bija pieejama pārtraucamo piegādi izmantojošiem rūpnieciskajiem lietotājiem ar spēcīgu slodzes modulāciju (sk. iepriekš 16., 18. un 58. apsvērumu).

(116) Papildu atlaides, kas pieejamas saskaņā ar regulētajiem tarifiem pieprasījuma vadīšanai (piemēram, slodzes modulācija, pārtraucamība), nodrošināja zemākas vidējās cenas regulētajā tirgū lietotājiem, kuri sniedza šos pakalpojumus ([22]). Šīs atlaides, kas netika īpaši minētas lēmumā par procedūras uzsākšanu, atlīdzināja vērtīgus tīklam sniegtos pieprasījuma puses pakalpojumus, kuriem bija nepieciešamas korekcijas, ieguldījumi vai ierobežojumi, kas tika piemēroti komerciālos vai rūpnieciskos procesos. Slodzes modulācijas vajadzībām nepieciešams, lai energoietilpīgie rūpnieciskie vai komerciālie procesi tiktu veikti minimālās, nevis maksimālās noslodzes periodos, lai samazinātu patēriņu un spriegumu elektroenerģijas tīklā. Arī tīklam piegādātie pārtraucamības pakalpojumi ir ekonomiski noderīgi, jo attiecībā uz konkrēto rūpniecisko lietotāju tie ļauj sistēmas operatoram pārtraukt piegādi uz īsu laiku (no dažām sekundēm līdz divām stundām) un uz garāku periodu (no vienas līdz divpadsmit stundām), kā tas notika attiecīgo regulēto tarifu gadījumā Spānijā.

(117) Šo pakalpojumu labumi elektroapgādes nepārtrauktības garantēšanas ziņā tiek atzīti ES tiesību aktos. Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. janvāra Direktīvā 2005/89/EK par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā ([23]), noteikta prasība dalībvalstīm ņemt vērā pieprasījuma vadības tehnoloģijas un veikt pasākumus šķēršļu, kas kavē pārtraucamu līgumu izmantošanu, novēršanai ar mērķi saglabāt līdzsvaru starp piedāvājumu un pieprasījumu. Šie pakalpojumi papildina vai var pat aizstāt citus regulācijas līdzekļus, ko izmanto tīkla operators, lai garantētu, ka tīkla pieprasījums pēc elektroenerģijas atbilst piedāvājumam, tādējādi izvairoties no pārtraukumiem un pārrāvumiem, kas ir sociāli un ekonomiski dārgi un var izraisīt sankcijas vai saistības.

(118) Īpaši Spānijas gadījumā būtiskas ar citām dalībvalstīm veidotu starpsavienojumu jaudas neesība un atjaunojamo energoresursu nodrošinātās neregulārās elektroapgādes būtiska iekļūšana tirgū 2005. gadā padara šos pakalpojumus īpaši vērtīgus. Apmēru, kāds ir šo pakalpojumu ekonomiskajai vērtībai un izmaksām, no kurām iespējams izvairīties elektroenerģijas sistēmā, var raksturot ar izmaksām, kuras rodas Spānijas tīkla operatoram *Red Eléctrica de España*, pērkot līdzsvarošanas pakalpojumus. 2005. gadā *Red Eléctrica de España* vidēji samaksāja 65 EUR/MWh par sekundārās regulācijas pakalpojumiem, lai palielinātu enerģiju (papildu enerģijas nodrošināšana līnijā uz laiku no 15 sekundēm līdz 15 minūtēm, lai līdzsvarotu tīklu); enerģijas palielinājuma terciārās regulācijas (papildu enerģijas nodrošināšana līnijā uz laiku no 15 minūtēm līdz 2 stundām, lai atjaunotu sekundārās regulācijas enerģijas rezervi) vidējā cena 2005. gadā bija 78 EUR/MWh, palielinoties līdz 600 EUR/MWh ([24]). Izlīdzinot pieprasījumu un to pārceļot no maksimālās noslodzes laikiem (slodzes modulācija) vai nodrošinot jaudu, lai to samazinātu kritiskās situācijās (pārtraucami pakalpojumi), attiecīgajiem regulētajiem tarifiem piemērojamas atlaides (piemēram, aptuveni 32 EUR/MWh 3.4. tarifam) šķiet ekonomiski attaisnojami.

(119) Bez šādu atlaižu piemērošanas pieprasījuma vadības pasākumiem regulētie tarifi lietotājiem, kam ir pieslēgums augstsprieguma tīklam (1.4. un 2.4. tarifs), bija daudz augstāki – no 58 EUR līdz 61 EUR/MWh pamata tarifam un 76,2 EUR/MWh vidējai faktiskajai cenai. Salīdzinājumā ar nestandartizēto nākotnes līgumu tirgus cenām, kas

([22]) Galvenais avots, no kura iegūti dati, kas izmantoti lēmumā par procedūras uzsākšanu, ir *CNE* ziņojums (*El Consumo Eléctrico en el Mercado Peninsular en el Año 2005*, 25.7.2006., 2. iedaļa). Attiecībā uz lieliem rūpnieciskajiem patērētājiem (pārtraucamās piegādes un *THP*) ziņojumā norādīts, ka spēcīga slodzes modulācija ar piegādi nenoslogotos periodos, kam nepieciešamas korekcijas ražošanas procesos, ļauj nodrošināt būtisku atlaidi pamata tarifam.

([23]) OV L 33, 4.2.2006., 22. lpp.; sk. 3. panta 3. punkta c) apakšpunktu un 5. panta 2. punkta b) apakšpunktu.

([24]) *El Sistema Eléctrico Español 2005*, 54. un 55. lpp., *Red Eléctrica de España*.

bija 31,05 EUR/MWh un bija pieejamas periodā no 2005. gada janvāra līdz decembrim, nevar uzskatīt, ka tirgus cenas ir augstākas nekā regulētie tarifi, kas piemērojami lielākajai daļai rūpniecisko un komerciālo lietotāju ar lielu patēriņu.

(120) Var secināt, ka, lai gan elektroenerģijas tirdzniecības sistēmas cenas nav atbilstīgs etalons salīdzinājumam ar elektroenerģijas cenām, ko maksā lieli rūpnieciskie un komerciālie lietotāji, faktiskās tirgus cenas, kas piemērojamas elektropiegādēm tiešajiem lietotājiem, kuriem piegādes 2005. gadā tika veiktas par regulētajiem tarifiem, bija saskaņā ar attiecīgajiem regulēto tarifu līmeņiem.

6. **SECINĀJUMS PAR PASĀKUMU**

(121) Ņemot vērā iepriekšminētos apsvērumus, Komisija uzskata, ka ir pierādīts, ka, pirmkārt, uzņēmumi, kas saņēma elektroenerģiju par apvienotajiem regulētajiem tarifiem, neguva labumus no šo tarifu līmeņa un, otrkārt, paturot prātā Spānijas apņemšanos grozīt pasākumu, ka procenti tiks iekasēti, piemērojot atbilstīgu likmi par konkrētu uzņēmumu kavējumu, apmaksājot daļu savu elektroenerģijas rēķinu 2005. gadā.

(122) Tāpēc šis pasākums neietver ekonomisku priekšrocību par labu lietotājiem no uzņēmumu vidus. Tā kā LESD 107. panta 1. punkta kritēriji ir kumulatīvi, nav nepieciešams pārbaudīt, vai pārējie kritēriji ir izpildīti.

(123) Tādējādi Komisija secina, ka, ņemot vērā pasākumus, ko noteikusi Spānija, lai atgūtu tiešo lietotāju parādsaistības pret elektroenerģijas sistēmu, 2005. gadā īstenotā regulēto tarifu sistēma neradīja valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šis secinājums attiecas uz sūdzībā aptverto situāciju un laika periodu, neskarot novērtējumus, ko Komisija var veikt attiecībā uz pasākumiem, ko Spānija īstenojusi pēc 2005. gada,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Regulēto tarifu sistēma, ko Spānijas Karaliste īstenoja 2005. gadā, neveido valsts atbalstu Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta izpratnē.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Spānijas Karalistei.

Briselē, 2014. gada 4. februārī

Komisijas vārdā –
priekšsēdētāja vietnieks
Joaquín ALMUNIA